

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 263)

Feb (1) / 2018

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	18
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 83)

17. பூர்வாத்வ த்வயம் ஆதாய ததேவ மம சிந்மயம்

ரூபம் விவர்த்ததே சாச்வந்மாத்திரேண பரமாத்வநா

பொருள் - ஸ்ருஷ்டியின் முதல் இரண்டு நிலைகளில் வெளிப்பட்ட என்னுடைய சிந்மயமான ரூபமானது, மந்த்ரங்களின்போது எப்போதும் நிலைக்கவல்ல முக்கியமான மாறுதல்களை அடைகிறது.

18. உதாரணாய ஜீவாநாம் மக்நாநாம் பவநாகரே

போகாய பவஸம்ஸ்தாநாம் வைராக்ய ஜநநாய ச

19. ஆராதநஸ்ய ஸித்யர்த்தம் மாநஸ ஆலம்பநாய ச

மந்த்ராத்வா பரமோதாரோ மம சித் ரூப லக்ஷண:

20. வாஸுதேவாதி தேவாநாம் மூர்த்திபாவம் வ்ரஜத்யஸௌ

மந்த்ரா: ஸர்வே சித் ஆத்மாந: ஸர்வகா: ஸர்வஸாதகா:

பொருள் - சிந்மயமான மந்த்ர நிலைகளில் நான் வாஸுதேவன் முதலான தேவர்களுடைய மூர்த்தி ரூபத்தை எடுத்தவளாக, ஸம்ஸாரம் என்னும் ஸமுத்தரத்தில் மூழ்கியபடி உள்ள ஜீவாத்மாக்களைக் கரையேற்றுகிறேன். மேலும், அதனையும் பொருட்படுத்தாமல் ஸம்ஸாரத்தில் தொடர்ந்தபடி உள்ளவர்களுக்கு வைராக்யம் ஏற்படுத்துவதற்காக அவர்களுக்குப் பல இன்பம் தரும் ஸாதனங்களை அளிக்கிறேன். தொடர்ந்து என்னைக் குறித்த ஆராதனையை வளர்த்து, அவர்களை எப்போதும் மனதால் த்யானிக்கும்படியும் செய்கிறேன். இந்த மந்த்ரங்கள்

அனைத்தும் சிந்மயமாகவும், அனைவராலும் பயன்படுத்தும்படியாகவும், அனைத்துவிதமான கருவிகளாகவும் உள்ளன.

21. த்ராயமாணாச்ச மந்தாரே குப்த ரூபாச்ச சாஸ்த்ரத:

போகாபவர்கதா ஹி ஏதே தேவதேவஸ்ய சார்ங்கிண:

22. ரூபம் மே பகவந் மந்த்ரா விஜ்ஞேயா மூர்த்தியோமலா:

ஜாக்ரத் ஸ்வப்நேள ஸுஷுப்திச்ச தூர்யம் சேதி சதுஷ்டயம்

பொருள் – இந்த மந்த்ரங்கள் என்னுடைய மற்றும் சார்ங்கம் என்னும் வில்லைக் கொண்ட விஷ்ணுவுடைய ரூபத்தில் உள்ளதாகவே கொள்ளவேண்டும். இவற்றைக் குறித்து த்யானிப்பவர்களை இந்த மந்த்ரங்கள் காக்கின்றன. அவற்றின் உற்பத்தியை இரகசியமானவை என்றும், அவை தகுந்த இன்பங்களை அளித்து இறுதியாக மோக்ஷத்தையும் அளிக்கின்றன என்றும் சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. இந்த மந்த்ரங்களைக் கைக்கொள்ளும்போது ஜாக்ரத், ஸ்வப்நம், ஸுஷுப்தி மற்றும் தூரியம் என்னும் நான்கு நிலைகள் உள்ளன.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 263)

1-3-14 கதி சப்தாப்யாம் ததா ஹி த்ருஷ்டம் லிங்கம் ச

பொருள் - செல்வதைக் கூறுவதாலும், தகுந்த சொல் உள்ளதாலும், வேறு இடத்தில் கூறப்படுவதாலும், அடையாளங்கள் உள்ளதாலும்.

ஸித்தாந்தம் - சாந். (8-3-2) - தத் யதா ஹிரண்யநிதிம் நிஹிதமதேத்ரஜ்ஞா உபர்யுபரி ஸஞ்சரந்தோ ந விந்தேயு: ஏவம் ஏவேமா: ஸர்வா: ப்ரஜா அஹரஹர்க்ச்சந்த்ய ஏதம் ப்ரஹ்மலோகம் ந விந்தந்தி அந்ருதேந ஹி ப்ரத்யூடா: - தங்கப்புதையல் ஒன்று உள்ள இடத்தை அறியாதவர் பலமுறை அதன் மீது நடந்து சென்றாலும் அதனை அடைய மாட்டார்கள். இது போன்று அன்றாடம் (உறக்கத்தில்) இந்த ப்ரஹ்மலோகம் (தஹராகாசம்) சென்றபடி இருந்தாலும் அதனை அறியமாட்டார்கள். இவர்கள் ப்ரக்ருதியால் மறைக்கப்பட்டவர்கள் என்பதால் ஆகும் - என்று கூறியது. இங்கு ஆராயப்படும் விஷயமாக உள்ள தஹராகாசத்தை "ஏதம் = இந்த" என்பதால் முதலில் கூறியது; தொடர்ந்து அனைத்து சேஷத்ரஜ்ஞர்களும் (ஜீவாத்மா) ஒவ்வொரு நாளும் அங்கு சென்று வருகிறார்கள் என்றும், அவர்கள் சென்று வருவதான அந்த தஹராகாசம் என்பது ப்ரஹ்மலோகம் என்ற சொல் கொண்டு கூறப்படுவதாலும், தஹராகாசம் என்பது ப்ரஹ்மமே ஆகும் என்றாகிறது. இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம். இந்த இரண்டும் சேர்ந்து (அன்றாடம் ஜீவாத்மாக்கள் செல்லுதல், ப்ரஹ்மலோகம் என்ற சொல்) தஹராகாசமே ப்ரஹ்மம் ஆகும் என்று எவ்விதம் உணர்த்துகிறது? இதற்கு விடை - "ததா ஹி த்ருஷ்டம் - இப்படியே ச்ருதிகள் காணப்படுகிறது". அனைத்து சேஷத்ரஜ்ஞர்களும் தங்களுடைய ஆழ்ந்த உறக்கமான ஸுஷுப்தி நிலையில்,

ஒவ்வொரு நாளும் ப்ரஹ்மத்திடம் செல்வதை வேறு இடத்தில் காணலாம். சாந். (6-9-2) – ஏவம் ஏவ கலு ஸோம்ய இமா: ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸதி ஸம்பத்ய ந விது: ஸதி ஸம்பத்யாமநே - குழந்தாய்! இவ்விதம் இந்த ஒவ்வொன்றும் ஸத் என்பல் சென்று லயிக்கின்றன ஆனால் தாங்கள் அவ்விதம் லயித்ததை அறிவதில்லை - என்று கூறியது. மேலும் சாந். (6-10-2) – ஸத் ஆகம்ய ந விது ஸத ஆகச்சாமஹே - ஸத் என்பதிலிருந்து திரும்பி வந்த பின்னர், தாங்கள் ஸத் என்பதிடமிருந்து திரும்பியதை அறிவதில்லை - என்றும் உள்ளது. இது தவிர “ப்ரஹ்மலோகம்” என்ற பதமானது உயர்ந்த ப்ரஹ்மத்தைக் குறிப்பதை, ப்ரு(4-3-32) – ஏஷ ப்ரஹ்மலோக: ஸம்ராடிதி ஹோவாச - அரசனே! இதுவே ப்ரஹ்மலோகம் - என்பதன் மூலம் காணலாம்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 263)

ப்ரபத்திக் குறித்து மிகைப்படுத்தப்பட்ட வாதங்களுக்கான மறுப்பு

மூலம் - இப்படி ஸித்தோபாயத்தைப் பற்ற, ஸாத்யோபாயம் வ்யாஜமாத்ரமாய், இது ப்ரதாநமன்றிக்கே நிற்கிற நிலையைப் பற்ற ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமாத்ரம், ஸித்தோபாய ப்ரதிபத்திமாத்ரம், அநிவாரண மாத்ரம், அநுமதி மாத்ரம், அசித்வ வ்யாவ்ருத்தி மாத்ரம், சைதந்ய க்ருத்யம், சித்த ஸமாதாநம், அதிகாரி விசேஷணம் என்று இப்புடைகளிலே அதிவாதம் பண்ணினார்கள். இவ் அந்யபரோக்தியை கொண்டு இவைதாமே அர்த்தமென்று அறுதியிடவொண்ணாது. இவையெல்லாம் “சரணம் வ்ரஜ” என்கிற விதிக்கு விருத்தங்களாம்.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸித்தோபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனைப் பற்றுவதற்கு ஸாத்யோபாயம் என்பது ஒரு சிறிய காரணமாக (ஒரு சிறிய வாய்ப்பாக) உள்ளது. ஆனாலும் ஒரு சிலர் இந்தச் சிறிய காரணத்தையும், அவசியம் இல்லாமல் பெரிதாக ஊதியபடி உள்ளனர். அவர்கள் ப்ரபத்தி என்பது - “அடிமையாகிய ஜீவாத்மா மற்றும் எஜமானனாகிய பரமாத்மா ஆகியவர்களுக்கு இடையே உள்ள ஸம்பந்தம் குறித்த ஞானம் மட்டுமே ஆகும்”, “ஸர்வேச்வரன் ஸித்தோபாயமாக உள்ளான் என்னும் ஞானம் மட்டுமே ஆகும்”, “அவனுடைய கருணையைத் தடுக்காமல் இருத்தல்”, “அவனுடைய செயல்களுக்கு அனுமதி அளித்தல் மட்டுமே ஆகும்”, “அசித்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்னும் எண்ணம் மட்டுமே ஆகும்”, “சேதநர்களுக்கே உரிய செய்கை”, “சித்தத்தின் அமைதியான நிலை”, “அதிகாரியின் சிறப்பு” என்று பலவாக உரைக்கிறார்கள். இப்படியாக வேறு பல கருத்துக்களை மனதில் கொண்டபடி உரைக்கப்பட்ட இவை அனைத்தும் ப்ரபத்தியின் பொருள்

என்று உறுதியாகக் கூறமுடியாது. இவை அனைத்தும் “சரணம் வ்ரஜ” என்னும் விதிமுறைக்கு முரண்பாடுகளே ஆகும்.

மூலம் - அதிப்ரஸங்காதி தோஷங்களுமுண்டு. அது எங்ஙனையென்னில் ஸம்பந்த ஜ்ஞாந மாத்ரமென்றாலும், ஸித்தோபாய ப்ரதிபத்தி மாத்ரமென்றாலும் இது வாக்யமாத்ர ஜந்யமாகில் விதி விஷயமாகமாட்டாது. அவிதேய ஜ்ஞாநத்தாலே மோக்ஷமென்பார்க்கு உபாஸநாதி விதி விரோதம் பாஷ்யாதி ஸித்தம், தத்வ ஜ்ஞாநமுடையவனுக்குப் பின்பு கர்த்தவ்யமான ஜ்ஞாநாந்தரமாகில் ப்ரபத்தியினுடைய விதி லக்ஷண அநுஷ்டாந வாக்யங்கள் சொல்லுகிறபடியே இதின் ஸ்வரூபம் அங்கீகரிக்க வேணும், ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரமென்ற பாசுரத்துக்கும் ஸித்தோபாயத்தை அறிந்து அது தனக்குக் கார்யகரமாம்படி பண்ணுகிற விதி ப்ராப்த ப்ரார்த்தநா பூர்வக பரந்யாஸ ரூப அதிகாரி க்ருத்யத்திலேயிறே தாத்தபர்யம்.

விளக்கம் - மேலும் இது போன்று உரைத்தல் என்பது மிகவும் மிகைப்படுத்தி உரைத்தல் என்னும் தவறையும் ஏற்படுத்தும். எப்படி? ப்ரபத்தி என்பது - “அடிமையாகிய ஜீவாத்மா மற்றும் எஜமானனாகிய பரமாத்மா ஆகியவர்களுக்கு இடையே உள்ள ஸம்பந்தம் குறித்த ஞானம் மட்டுமே ஆகும்” மற்றும் “ஸர்வேச்வரன் ஸித்தோபாயமாக உள்ளான் என்னும் ஞானம் மட்டுமே ஆகும்” என்றால், இத்தகைய ஞானமானது நேரடியாகவே அறியப்படும் என்பதால், “இதனை அறிவாயாக” என்று கூறும் விதிவாக்கியங்கள் அவசியம் அற்றதாகும். மோக்ஷம் என்பது சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படாத ஞானம் மூலமே கிட்டும் என்று கூறினால், இத்தகைய கருத்துக்கள் உபாஸனை விதிகளுக்கு விரோதம் என்று ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலானவற்றில் கூறப்பட்டது. உண்மையைக் குறித்த ஞானம் கொண்ட ஒருவன், அதனைத் தொடர்ந்து ப்ரபத்தி என்னும் ஞானம் பெறவேண்டும் என்று கூறினால், இத்தகைய ஞானத்தின் ஸ்வரூபத்தை “தகுந்த விதிகள் (சரணம் வ்ரஜ என்பது போன்றவை, இதன் தன்மைகள், இதனைக் கைக்கொள்ளும் முறைகள் (திருமந்த்ரம், த்வயம் ஆகியவற்றைக் கூறியபடியே இருத்தல்)” முதலானவற்றை உரைக்கும் வாக்கியங்கள் மூலமே ஏற்கவேண்டும். “ப்ரபத்தி என்பது ஸித்தோபாயத்தை ஏற்பது மட்டுமே ஆகும்” என்று கூறினால், முதலில்

ஸித்தோபாயத்தை அறியவேண்டும், அதனைத் தொடர்ந்து அவனுக்குள்ள தகுதி காரணமாக தனது பாரங்களை ஒப்படைக்கவேண்டும் (பரந்யாஸம்), இத்தகைய ஒப்படைத்தல் என்பது தகுந்த விதிகளில் கூறப்பட்ட ப்ரார்த்தனையின் பின்னரே நடக்கவேண்டும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 83)

205. க்யாதி லாப பூஜாபேசையற மலர் நாடி யாட்செய்ய, உய்யக்கொண்டு
ஆரைக்கொண்டு வாளும் வில்லுங் கொண்டென்கிற இழவுகள் தீர்ப்பெற்றது.

அவதாரிகை - இப்படி விமுகரான ஸம்ஸாரிகளைக் குறித்து
இவ்வாழ்வாருபதேசித்தவிது ஸபலமாய்த்தோ வென்னுமாகாங்ஷையிலே
யருளிச்செய்கிறார் (க்யாதிலாப) இத்யாதி.

விளக்கம் - “இவ்விதம் பகவானிடம் ஈடுபாடு இல்லாத ஸம்ஸாரிகளை குறித்து
நம்மாழ்வார் உபதேசித்த இவை பயன் அடைந்ததோ?”, என்ற கேள்விக்கு விடை
அருளிச்செய்கிறார்.

அவதாரிகை - அதாவது, “நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லேன்” என்று தண்மைக்
கெல்லையாகத் தம்மை நினைத்திருக்கையாலும், “கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த
பெருஞ் செல்வம் நெருப்பாக” என்று ஐச்வர்யத்தை அக்நி ஸமமாகக்
காண்கையாலும், “தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன்”
என்று பாகவத சேஷத்வத்தி னெல்லையிலே நிற்கிறவர்களுக்குத் தம்மை சேஷமாக
நினைத்தும், “ஓதவல்ல பிராக்கள் நம்மையாளுடையார்கள் பண்டே” என்று
இப்ப்ரபந்தத்தில் அந்வயித்தவர்களைத் தமக்கு சேஷிகளாக நினைத்து
மிருக்கையாலும், க்யாதியிலும் லாபத்திலும் பூஜையிலும் அபேசையற்று, “நறிய
நன்மலர் நாடி” என்கிறபடியே சேஷத்வ பரிமள யுக்தமாய் ச்லாக்யமான ஆத்ம

புஷ்பங்களைத் தேடி “ஆட்செய்தாழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன்” என்று கைங்கர்ய ரூபமாக உபதேசிக்கையாலே ஜகத்தாகத் திருந்துகையாலும்,

விளக்கம் - (க்யாதி அபேசைஷ அற) - திருவாய்மொழி (3-3-4) - நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லேன் - என்று தழ்வுகளுக்கு எல்லையாகத் தன்னை எண்ணியபடி உள்ளதால், புகழில் எந்தவிதமான விருப்பமும் இல்லாமல். (லாப அபேசைஷ அற) - திருவாய்மொழி (4-9-4) - கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ் செல்வம் நெருப்பாக - என்று ஐச்வர்யங்களை அக்னிக்கு நிகராகக் காண்பதால், லாபத்தில் எந்தவிதமான விருப்பமும் இல்லாமல். (பூஜா அபேசைஷ அற) - திருவாய்மொழி (8-9-11) - தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன் - என்று பாகவதர்களுக்குத் தொண்டு செய்தல் என்னும் எல்லையில் உள்ளவர்களுக்குத் தன்னை அடிமையாகக் கொண்டிருப்பதாலும், திருவாய்மொழி (9-1-11) - ஓதவல்ல பிராக்கள் நம்மையாளுடையார்கள் பண்டே - என்று இந்தத் திருவாய்மொழியில் ஈடுபட்டு நிற்பவர்களைத் தனது எஜமானர்களாகக் கொண்டிருப்பதாலும், பூஜையில் எந்தவிதமான விருப்பமும் இல்லாமல். (மலர் நாடி ஆள் செய்ய) - திருவாய்மொழி (5-5-11) - நறிய நன்மலர் நாடி - என்று அடிமைத்தனம் என்னும் பரிமளம் நிறைந்த சிறந்த ஆத்ம மலர்களைத் தேடியபடி, திருவாய்மொழி (4-10-11) - ஆட்செய்தாழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன் - என்று ஆட்செய்தல் என்பதான உபதேசங்களைச் செய்வதன் மூலம் இந்த உலகம் முழுவதும் திருந்துவதால்.

வ்யாக்யானம் - “உம்மை யுய்யக்கொண்டு போகுறில்” என்று ஸம்ஸாரிகளுஜ்ஜீவந நிமித்தமாக வுண்டான இழவும், “ஆரைக்கொண் டென்னுசாகோ” என்று தமக்கு உசாத்துணை யில்லாமையால் வந்தவிழவும், “வாளும் வில்லும் கொண்டு பின் செல்வார் மற்றில்லை” என்று அவன் ஸௌகுமார்யமறிந்து பரிகைக்கொருவருமில்லை என்கிற விழவும் தீர்ப் பெற்றதென்கை. எல்லாருமுஜ்ஜீவித்து தமக்கு உசாத்துணையாய் அவனுக்கு மங்களாசாஸநமும் பண்ணுகையாலே மூன்றிழவும் தீருமிறே. “மலர் நாடி” என்கிறவிதுக்கு, “நறிய நன்மலர் நாடி” என்கிறவிது சொல்லும்போது ஸர்வவ்யாக்யாநங்களிலும் “பரிமளத்தையுடைத்தாய் ச்லாக்யமான புஷ்பங்கள் போலே ஆராய்ந்து சொன்னவாயிரம்” என்று ப்ரபந்த விசேஷணமாகச் சொல்லியிருக்கையால்,

இவர்க்கு நினைவு ஆத்ம புஷ்பங்களைத் தேடி என்கிறவிதென்று கொள்ளவேணும். அன்றிக்கே “மலர் நாடி” என்கிறவிது, “நாடாத மலர்” என்கிறத்தை நினைத்தருளிச் செய்தாரென்று கொள்ளில் ஒரு விரோதமுமில்லை. “வாடாத மலரடிக் கீழ்வைக்க” என்று கைங்கர்ய ப்ரஸங்க முண்டாகையாலே, “ஆட்செய்ய” என்றத்தோடே சேருமிறே.

விளக்கம் – (உய்யக் கொண்டு என்கிற இழவும்) - திருவாய்மொழி (4-10-9) - உம்மை யுய்யக்கொண்டு போகுறில் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸம்ஸாரிகள் கரையேறுவதன் காரணமாக ஏற்பட்ட இழப்பு. (ஆரைக்கொண்டு என்கிற இழவும்) – திருவாய்மொழி (7-3-4) - ஆரைக்கொண் டென்னுசாகோ – என்பதற்கு ஏற்ப தனக்குப் பேச்சுத்துணை இல்லாமையால் ஏற்பட்ட இழப்பு. (வாளும் வில்லும் கொண்டு என்கிற இழவும்) - திருவாய்மொழி (8-3-3) - வாளும் வில்லும் கொண்டு பின் செல்வார் மற்றில்லை – என்பதற்கு ஏற்ப பகவானுடைய மென்மையை உணர்ந்து அவனிடம் அன்பு காண்பிப்பதற்கு யாரும் இல்லை என்ற இழப்பு. (தீர்ப் பெற்றது) - நீங்கியது என்று கருத்து. அதாவது அனைவரும் கரையேற்றப் பெற்று, தன்னுடைய பேச்சுத் துணையாக இருந்து, அவனுக்கு வாழ்த்து கூறியபடி உள்ளதால், இந்த மூன்றுவிதமான இழப்புகளும் இவருக்கு நீங்கின என்று கருத்து. சூர்ணையில் உள்ள “மலர் நாடி” என்பதற்கு திருவாய்மொழி (5-5-11) - நறிய நன்மலர் நாடி - என்ற பாசுர வரியை உரைக்கும்போது, அனைத்து வ்யாக்யானங்களிலும், “பரிமளத்துடன் கூடியதான உயர்ந்த மலர்கள் போன்று ஆராய்ந்து அருளிச்செய்த ஆயிரம்” என்று திருவாய்மொழிக்கு சிறப்பாக உரைத்த காரணத்தால், இவருடைய சிந்தனையானது ஆத்மமலர்களைத் தேடியே உள்ளது என்று கொள்ளவேண்டும். அல்லது “மலர் நாடி” என்ற சொற்றொடருக்கு, திருவாய்மொழி (1-4- 9) - நாடாத மலர் நாடி - என்ற திருவாய்மொழியை எண்ணியபடி உரைத்தார் என்று கூறினாலும் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை; காரணம், திருவாய்மொழி (1-4-9)- வாடாத மலரடிக் கீழ்வைக்க - என்று கைங்கர்யம் குறித்து உரைப்பதால், இது அடுத்து உள்ளதான் “ஆட்செய்ய” என்பதுடன் சேர்வதாகவே உள்ளது.

206. ப்ரஹ்மநிஷ்டரும் ஸம்வத்ஸர வாஸிகளுமாகில், ஏபாவம் பயனன்றாகிலுஞ் சேராது.

அவதாரிகை - இப்படியுபதேசம் பலித்ததாகில், “பரீக்ஷய லோகாந்” இத்யாதிப்படியே கர்ம பலமான ஸாம்ஸாரிக போகங்களின் அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷத்தையும் நித்யனான பரமாத்மாவானவன் கர்மஸாத்யனல்லாமையையும் அநுஸந்திக்கையாலுண்டான நிர்வேதத்தோடே சமதமோபேதனாய் உபஹார பாணியாய்க் கொண்டு ச்ரோத்ரியனாய் ப்ரஹ்ம நிஷ்டனான ஆசார்யனை உபஸத்தி பண்ண, அவனும் “நாஸம்வத்ஸர வாஸிநே ப்ரப்ருயாத்” என்கிறபடியே ஒரு ஸம்வத்ஸரம் பரீக்ஷித்துப் பின்னை யுபதேசிக்கக் கடவனாகச் சொல்லுகிற சாஸ்த்ர மர்யாதையிலே, ஸம்ஸாரிகளநுவர்த்திக்க இவர் உபதேசித்தாரானாலோ வென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மநிஷ்டரும்) இத்யாதி.

விளக்கம் - இவ்விதம் நம்மாழ்வாருடைய உபதேசம் பயன் அடைந்தது என்றுபோதிலும், பரீக்ஷய போகாந் - என்பது போன்றவைகளுக்கு ஏற்ப, கர்மங்கள்ஐய பலன்களாக விளைவதான ஸம்ஸார இன்பங்களின் நிலையற்ற தன்மை என்னும் தோஷத்தையும், நித்யனாக உள்ள பரமாத்மா கர்மங்களால் அடைய இயலாதவன் என்பதையும் ஒரு சிலர் சிந்தித்தபடியே உள்ளனர். இதன் விளைவாக மிகுந்த வெறுப்புடன், ஐந்து புலன்களை அடக்குதல் மற்றும் மனத்தினை அடக்குதல் போன்ற ஆத்மகுணங்களைக் கொண்டவர்களாக, தகுந்த உபசாரப் பொருள்களுடன் கூடியவர்களாக, ப்ரஹ்மத்தை அறிந்து அதிலேயே நிலைநிற்கும் ஒரு ஆசார்யனை அண்டுகிறார்கள். அந்த ஆசார்யனும், “நாஸம்வத்ஸர வாஸிநே ப்ரப்ருயாத் - ஒரு வருடம் குருகுலவாசம் செய்யாதவனுக்கு உபதேசம் செய்யக்கூடாது - என்ற விதிக்கு ஏற்ப ஒரு வருடம் அவர்களை நன்றாகச் சோதித்து பின்னர் உபதேசிப்பானாக” என்ற சாஸ்த்ர விதிகளின்படி செய்கிறான். இது போன்ற விதிகளின் அடிப்படையில் இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் இவரிடம் வந்து கேட்க, இதனைப் போன்றே இவரும் உபதேசித்தார் என்று கூறலாம் அல்லவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, உபதேஷ்டாவான விவர் ஸக்ரமமாக உபஸத்தி பண்ணினவனுக்கொழிய உபதேசியோ மென்றிருக்கும் ப்ரஹ்மநிஷ்டராகில், அப்படி வந்து உபஸத்தி பண்ணினவர்களுக்கு ப்ரீதியோடே உபதேசிக்கை யொழிய அதிகாரிகளுக் குபதேசிக்கப் புக்கு, “ஏபாவம் பரமே” என்று “ஓ பாவம்! எனக்கிது பரமாவதே” என்று உபதேசோபக்ரமத்திலே வெறுத்துச் சொன்ன உக்தி சேராது; இவர் பக்கலுபதேசம் கேட்டவர்கள் ஸம்வத்ஸர வாஸிகளாகில், உபஹார பாணிகளாய் நாம் அநுவர்த்தித்தன்றோ பெற்றோ மென்றிருக்கை யொழிய, இவர்க்கு ப்ரதம சிஷ்யரானவர் “பயனன்றாகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணி கொள்வான்” என்று ப்ரயோஜந சூந்யராகிலும், அவிதேயராகிலும் தம்முடைய செயலாலே எல்லாம் நன்றாம்படி திருத்திக்கொள்வா ரிவரென்று க்ருதஜ்ஞதையாலே உகந்து சொன்ன உக்தியும் சேராதென்கை. இப்படி ஆசார்யோக்தியும் சிஷ்யோக்தியுமாகையாலே முன் சொன்ன ஹேதுக்களாலே விமுகரைக் குறித்துபதேசிக்க உபதேசகத்தியாலே ஸர்வரும் திருந்தி இவருடைய இழவுகளெல்லாம் தீர்ந்ததென்றே கொள்ளவேணுமென்ற தாய்த்து.

விளக்கம் - (ப்ரஹ்மநிஷ்டர் ஆகில்) - உபதேசம் செய்பவராகிய நம்மாழ்வார், தகுந்த முறையுடன் வந்து கேட்பவர்களுக்கு மட்டுமே உபதேசம் செய்தும், மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யமாட்டேன் என்றும் இருக்கின்ற ப்ரஹ்மநிஷ்டை ஆசார்யன் போன்றவர் என்றால், (ஏ பாவம் சேராது) - அவ்விதம் தன்னைப் பணிவுடன் வந்து அண்டுகிறவர்களுக்கு மட்டுமே மகிழ்வுடன் உபதேசம் செய்தல் அல்லாமல், தகுதியில்லாதவர்களுக்கு உபதேசம் செய்ய முனையும்போது, திருவாய்மொழி (2-2-2) - ஏ பாவமே - என்பதற்கு ஏற்ப “பாவமே! எனக்கு இது பரம் ஆவதே” என்று உபதேசத்தின் தொடக்கத்தில் இவர் வெறுப்புடன் உரைத்த பாசரம் பொருந்தாமல் போகும். (ஸம்வத்ஸரவாஸிகள் ஆகில்) - நம்மாழ்வாரிடம் வந்து உபதேசம் பெற்ற அனைவரும் தகுந்த சாஸ்த்ர விதிகளின்படியே ஒரு வருடம் குருகுலவாஸம் செய்தவர்களே ஆவர் என்றால், தகுந்த தசுஷிணை முதலானவை அளித்து அல்லவோ நாம் இவற்றை பெற்றோம் என்று எண்ணத் தொடங்குவர். இதன் விளைவாக, (பயன் அன்றாகிலும் சேராது) - நம்மாழ்வாருடைய முதன்மையான சிஷ்யராகிய மதுரகவியாழ்வார், “கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு (10) - பயனன்றாகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணி கொள்வான்

– என்று பயனற்றவர்களாக இருந்தாலும், தகுந்த குணங்கள் ஏதும் அற்றவர்களாக இருந்தாலும், தம்முடைய செயல்கள் மூலம் அவை அனைத்தும் சீராகும்படியாக நம்மாழ்வார் அவர்களைத் திருத்து, தனது அடிமையாகக் கொள்வார்”, என்று செய்ந்நன்றி அறிந்து உரைத்த பாசரம் பொருந்தாமல் போகும். இப்படியாக நம்மாழ்வாருடைய பாசரமும், மதுரகவியாழ்வாருடைய பாசரமும் உள்ளதன் காரணமாக, முன்பு கூறப்பட்ட காரணங்களால் (அதாவது சூர்ணை 203ல் கூறப்பட்ட பந்த புத்தி, அநர்த்தம் கண்டு பொறுக்க இயலாமை, மிகுந்த கருணை), பக்தி இல்லாதவர்கள் குறித்து உபதேசிப்பதாகவே உள்ளன என்றும், அத்தகைய உபதேசங்களின் தூய்மை காரணமாக அனைவரும் திருந்தினர் என்றும், இதன் விளைவாக இவருடைய அனைத்து குறைகளும் நீங்கின என்றும் கொள்ளவேண்டும்.

207. மெய்ந்நின்று மங்கவொட்டுக்கு நடுவு அநுபவகர்ப்போபதேசம்.

அவதாரிகை - இனி இப்படி பரோபதேசபரரானபோது பகவதநுபவம் விச்சிந்நமாகாதோ வென்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (மெய்ந்நின்று) இத்யாதி.

விளக்கம் - இப்படியாக நம்மாழ்வார் மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தபடி உள்ளதன் காரணமாக, பகவத் அநுபவம் தடையாகாதோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “மெய்ந்நின்று கேட்டருளாயடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்” என்றது முதல், “மங்கவொட்டுன் மாமாயை” என்கிறதளவாக நடுவுள்ள நாலு ப்ரபந்தமும், அநுபவமுள்ளே செல்லா நிற்கச் செய்தேயுண்டான பரோபதேசமென்கை. இவர் தமக்கு அநுபவ கர்ப்பமான வுபதேசமும் உபதேச கர்ப்பமான அநுபவமுமாய்ச் செல்லுமென்றிறே நம் முதலிகளருளிச் செய்வது. ஆகையால் இவர்க்கநுபவ விச்சேத மொருக்காலு மில்லையிறே. ஆக இப்படியிவருடைய பரோபதேச விஷயங்களும் உபதேச ஹேதுக்களும் உபதேச

ஸாபல்யமும், உபதேசந்தான் அநுபவத்தை விட்டிராதென்னு மிடமும் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் – (மெய்நின்று மங்க ஒட்டுக்கு நடுவு) – திருவிருத்தம் (1) – மெய்நின்று கேட்டருளாயடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம் - என்பது தொடங்கி, திருவாய்மொழி (10-7-10) - மங்கவொட்டுன் மாமாயை – என்பது முடிய உள்ள பாசரங்கள் நடுவில் அமைந்துள்ள நான்கு ப்ரபந்தங்களும். (அநுபவ கர்ப்ப உபதேசம்) - பகவத் அனுபவம் என்பது மனத்தில் நிலைத்து நின்றபடியே உள்ளபோது ஏற்பட்டதான “மற்றவர்களுக்கான உபதேசம்” என்று பொருள். நம்மாழ்வாருக்கு அனுபவம் மனதில் உள்ளபோதே உபதேசம் செய்தபடி இருத்தலும், உபதேசம் செய்தபடி உள்ளபோதே அனுபவம் ஏற்படுதலும் உண்டு என்று நம்முடைய பூர்வர்கள் கூறியுள்ளனர். ஆகவே இவருடைய பகவத் அனுபவத்திற்கு எந்தவிதமான தடையும் ஏற்படுவதில்லை. இவ்விதமாக நம்மாழ்வார் மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்கின்ற விஷயங்களும், அந்த உபதேசம் செய்வதற்கான காரணங்களும், அந்த உபதேசங்கள் பயன் அடைந்ததும், அத்தகைய உபதேசங்கள் பகவத் அனுபவத்தை விட்டு அகலாது என்பதும் விரிவாக உரைக்கப்பட்டது.

208. இவற்றுக்கு மந்த்ர வித்யநுஸந்தாந ரஹஸ்யங்களோடே சேர்த்தி.

அவதாரிகை - இப்படி இவ்வாழ்வாருடைய அநுபவோபதேச ரூபமான ப்ரபந்த சதுஷ்டயமும் ரஹஸ்யத்ரயார்த்த ப்ரதிபாதகமாயிருக்கும்படி ப்ரகாசிப்பிப்பதாக நினைத்து உபக்ரமிக்கிறார் (இவற்றுக்கு) இத்யாதி.

விளக்கம் – இப்படியாக நம்மாழ்வாருடைய அநுபவ ரூபமாக உள்ள நான்கு ப்ரபந்தங்களும், மூன்று ரஹஸ்யங்களுடைய (அதாவது திருமந்த்ரம், த்வயம் மற்றும் சரமச்லோகம்) ஆழ்பொருளை உரைப்பதாகவே உள்ளன என்பதை வெளிப்படுத்தத் திருவுள்ளம் கொண்டவராக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “மெய்நின்று மங்கவொட்டுக்கு நடுவு” என்று கீழ்ப்ரஸ்துதமான இப் ப்ரபந்தங்கள் நாலுக்கும் ஸகல சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான

அர்த்த பஞ்சகத்தையும் ஸம்சய விபர்யமற ப்ரதிபாதிக்குமவையாய், “ஸர்வமஷ்டாஷ்ட ராந்தஸ்த்தம்” என்னும்படி ஸகல சாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரமும், ஸித்தோபாய வரணத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கிற சரமச்லோகமும், உபாயோபேய வரண ப்ரார்த்தனைகளை, ஸக்ரமமாக ப்ரகாசிப்பியா நின்று கொண்டு, காலசேஷபத்துக்கும் போகத்துக்குமாக ஸாரஜ்ஞராலே ஸதாநுஸந்தாநம் பண்ணப்படும் த்வயமுமாகிற ரஹஸ்ய த்ரயத்தோடே சேர்த்தி யென்கை.

விளக்கம் – (இவற்றுக்கு) “மெய்ந்நின்று மங்கவொட்டுக்கு நடுவு” என்று கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட நான்கு ப்ரபந்தங்களுக்கு, (மந்த்ர ரஹஸ்யத்தோடு) - அனைத்து சாஸ்த்ரங்களிலும் கூறப்பட்டுவதான அர்த்தபஞ்சகத்தை எந்தவிதமான சந்தேகங்களும் ஏற்படாதவகையில் தெளிவாக வெளிப்படுத்தும் தன்மை கொண்டதும், ஸர்வம் அஷ்டாஷ்டர அந்தஸ்த்தம் - அனைத்தும் அஷ்டாஷ்டரத்தில் அடங்கியுள்ளன - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதும் ஆகிய, அனைத்து சாஸ்த்ரங்களின் சுருக்கமாக உள்ள திருமந்த்ரம். (விதி ரஹஸ்யத்தோடே) – ஸர்வேச்வரணையே உபாயமாகக் கொள்ளுதல் என்பதை அங்கமாக விதிக்கின்ற சரமச்லோகம். (அநுஸந்தாந ரஹஸ்யத்தோடே) - ஸர்வேச்வரணை உபாயமாகப் பற்றும் முறை, அடைய உள்ள பேறான கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கும் முறை ஆறியவற்றை தெளிவாக உரைப்பதும், காலத்தைக் கழிப்பதற்காகவும் இனிமையை அளிப்பதற்காகவும் அனைத்தும் அறிந்த நம்முடைய முன்னோர்களால் எப்போதும் உச்சரிக்கப்பட்டபடி உள்ளதும் ஆகிய த்வய மந்த்ரம் என்பதான மூன்று மந்த்ரங்களுடன். (சேர்த்தி) - சேர்க்கை எப்போதும் உள்ளது.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 228)

3-8-2 நெஞ்சமே நீள் நகராக இருந்தவென்

தஞ்சனே! தண்ணிலங்கைக் கிறையைச் செற்ற

நஞ்சனே! ஞாலங் கொள்வான் குறளாகிய

வஞ்சனே! என்னும் எப்போதும் என் வாசகமே

பொருள் - என்னுடைய சொற்களானவை, “என்னுடைய மனத்தையே பெரிய நகரமாகக் கொண்டு அதிலேயே எப்போதும் தங்கியுள்ளதால் எனக்கு எப்போதும் தஞ்சமாக உள்ளவனே! குளவியின் கூடு போன்று ராசஷஸர்கள் நிறைந்துள்ளதால் தாழ்வு பெற்ற இலங்கையின் தலைவனாக இருந்த இராவணனுக்கு நஞ்சு போன்று இருந்தவனே! மஹாபலியின் கர்வத்தை அழித்து, இந்தப் பூமியைப் பெறுவதற்காக வாமனனாக வந்த வஞ்சகனே!”, என்று எப்போதும் கூறியபடியே உள்ளது.

அவதாரிகை - “மந பூர்வோ வாகுத்தர:” என்று மநஸ்ஸுக்கு அநந்தரமான வாக்கு, மநோ வருத்தியையும் தன் வருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்.

விளக்கம் - “மந பூர்வோ வாகுத்தர: - மனம் முன்பாகவும், வாக்கு பின்பாகவும்” என்பதற்கு ஏற்ப, மனதிற்குப் பின்னால் உள்ள வாக்கானது, மனத்தின் செய்கை மற்றும் தன் செய்கை ஆகிய இரண்டையுமே செய்ய விரும்பி நின்றது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நெஞ்சமே இத்யாதி) வாக்கின் வார்த்தை இருக்கிறபடி. “என்றும் நெஞ்சிலேயிருந்து போமித்தனையோ? என் பக்கலும் ஒருகால் இருக்கலாகாதோ?”, என்னாநின்றது. அவதாரணத்தாலே இந்த்ரியாந்தரங்கள், பரமபதம், சுஹீராப்தி தொடக்கமான இடங்கள் என்படுகிறதோ? “கல்லும் கனைகடலும் வைகுந்தவானாடும் புல்லென்றொழிந்தனகொல் ஏபாவம்” என்னுமாபோலே, பரமபதமும் அவ்விருப்பும் என்படுகிறதோ! கலங்காப் பெருநகரத்திற் பண்ணும் ஆதரத்தை இதிலே பண்ணா நின்றான். பரமபதத்தில் இட்டளமும் தீர்ந்தது இங்கேயாயிற்று. மநஸ்ஸை இட்டளமில்லாத நகரமாகக் கொண்டிருந்தான். இல்லையாகில், மறந்து கூப்பீடு மாறுமிறே. (என் தஞ்சனே) இப்படி கூப்பிடப் பண்ணின உபகாரத்வத்தை நினைத்துச் சொல்லுகிறார்; ஸம்ஸாரிகளில் இப்படி கூப்பிடுகிறாரில்லையிறே. இவர் நெஞ்சிலே யிருக்கையிறே இவ்விஷயத்தில் கூப்பிடுகிறது.

விளக்கம் - (நெஞ்சமே இத்யாதி) – வாக்கின் மூலம் வெளிப்படும் சொற்கள் உள்ள விதத்தைக் கூறுகிறார். “எப்போதும் நெஞ்சத்தில் மட்டுமே இருந்தபடி இருப்பாயோ? என்னிடமும் ஒருபோதாவது இருத்தல் கூடாதா?”, என்று வாக்கு கேட்டது. “நெஞ்சமே” என்பதில் உள்ள ஏவகாரம் மூலம், மற்ற இந்த்ரியங்கள், பரமபதம், திருப்பாற்கடல் போன்ற இடங்கள் இந்த நிலையை அடைந்து எவ்விதம் தவித்தபடி உள்ளனவோ என்கிறார். பெரியதிருவந்தாதி (68) - கல்லும் கனைகடலும் வைகுந்தவானாடும் புல்லென்றொழிந்தனகொல் ஏபாவம் – திருமலை, இவன் அருகில் உள்ளதால் ஒலித்தபடி உள்ள திருப்பாற்கடல், ஸ்ரீவைகுண்டம் போன்ற பலவும், இவன் இங்கு இல்லாத காரணத்தால் அழகு இழந்து போயின – என்கிறார்; இது போன்று பரமபதமும் என்ன துன்பம் அடைகிறதோ? மூன்றாம் திருவந்தாதி (51) - கலங்காப் பெருநகர் - என்பதான பரமபதத்தில் கொள்ளும் ஈடுபாட்டை எனது நெஞ்சத்தில் கொண்டபடி உள்ளான். பரமபதத்தில் இவனுக்கு ஏதேனும் சுருக்கம் இருந்தால், அவையும் கூட இவருடைய மனத்தில் இவன் நின்றபோது, மறைந்தன. இவருடைய மனத்தை எந்தவிதமான சுருக்கமும் இல்லாத பெருநகரமாகவே கொண்டான். இவ்விதம் இவன் மனத்தில் நிலை நிற்பதன் காரணமாகவே, வாக்கு அழைத்தபடி உள்ளது அல்லவோ? (என் தஞ்சனே) – இவ்விதம் இவனை அழைக்கும்படியாக இவன் செய்த

உபகாரத்தன்மையை எண்ணுகிறார். ஸம்ஸாரிகளில் யாரும் இவ்விதம் அழைப்பதில்லை, இவருடைய நெஞ்சத்தில் உள்ளதால் அல்லவோ இவ்விதம் அழைக்கிறார்?

வ்யாக்யானம் - (தண் இலங்கை இத்யாதி) கட்டளைப்பட்ட லங்கைக்கு இறைவனான ராவணனை நிரஸித்து, அவனுக்கு நஞ்சானவனே! ஒன்றுக்கும் விக்குதனாகாத திருவடியும் லங்கையில் கட்டளையைக் கண்டு “அஹோ வீர்யமஹோ தைர்ய மஹோ ஸத்த்வமஹோ த்யுதி:” என்று மதித்த ஐச்வர்யமிறே. தண்மையாலே கட்டளைப்பாட்டை லக்ஷிக்கிறது. (ஞாலம் இத்யாதி) மஹாபலியாலே அபஹ்ருதையான பூமியை மீட்டும் விரகறியுமவனே! ராவணனைப்போலே தலையை அறாவிட்டது, ஓளதார்யம் என்பதொரு குணலேச முண்டாகையாலே. “இவன் கையிலே ஒரு தர்மபாஸமுண்டாயிருந்தது” என்று, இவனை அழியாதே ஸர்வாதிகனான தன்னை அர்த்தியாக்கி, இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யத்தை வாங்கிக் கொடுத்த விரகு. (வஞ்சனே) “கள்ளக்குறளாய் மாவலியை வஞ்சித்து”, சிறுகாலைக் காட்டி “மூவடி” என்று வேண்டி, பெரிய காலாலே அளந்து, இரண்டடியிலே அடக்கி, ஓரடிக்குச் சிறையிலேயிட்டு வைத்த வஞ்சநம். “கொள்வான்” என்கிறார், இந்த்ரன் பேறு தன் பேறாகையாலே. இவ்வஞ்சநத்தையே ஸர்வகாலமும் சொல்லாநின்றது என் வாக்கானது. இவ்வஞ்சநத்தை அநுஸந்தித்த பின்பு ராமாவதாரத்தின் செவ்வையிலும் போகிறதில்லை; தன் பெருமை அழியாமற் செய்த இடமிறே ராமாவதரம்; தன் பெருமையை அழிய மாறின இடமிறே இது. (எப்போதும்) கலியர் “சோறு சோறு” என்னுமாபோலே.

விளக்கம் - (தண் இலங்கை இத்யாதி) - இலங்கையின் தலைவனாக விளங்கிய இராவணனை அழித்து, அவனுக்கு விஷம் போன்று ஆனவனே! எதனைக் கண்டும் மாற்றம் அடையாத அனுமன் கூட இலங்கையில் நடந்தவற்றைக் கண்டு, இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (49-19) - அஹோ வீர்யம் அஹோ தைர்யம் அஹோ ஸத்த்வம் அஹோ த்யுதி: - என்னே வீர்யம், என்னே துணிச்சல், என்னே வலிமை, என்னே தேஜஸ் - என்று கொண்டாடிய இராவணன் என்பதால், இலங்கையின் பெருமையை “தண்” என்ற அடைமொழி இட்டு உரைத்தார். (ஞாலம்

இத்யாதி) - மஹாபலியால் அபகரித்துச் செல்லப்பட்ட பூமியை எவ்விதம் மீட்கவேண்டும் என்ற வழியை அறிபவனே! ஆனால் மஹாபலியிடம் காணப்பட்ட “தானம் அளித்தல்” என்ற ஒரு குணம் காரணமாக, இராவணன் போன்று அவன் தலையை அறுக்காமல் விட்டான். அவனுடைய கைகளில் ஒரு சிறிதளவாவது தர்மம் இருந்த காரணத்தினால்தான், அவனை அழிக்காமல், அனைத்திற்கும் எஜமானனாக உள்ளபோதிலும் தன்னை யாசகம் பெறும் நிலையில் தாழ்த்திக்கொண்டு, இந்த்ரனுக்காக அவன் இழந்த ராஜ்யத்தை மீட்டுக்கொடுத்தான். (வஞ்சனே) - பெரியதிருமொழி (5-1-2) - கள்ளக்குறளாய் மாவலியை வஞ்சித்து - என்பதற்கு ஏற்ப மஹாபலியை வஞ்சித்து, தனது சிறிய திருவடியை அவனுக்குக் காண்பித்து, திருவாய்மொழி (3-8-9) - மூவடி - என்பதற்கு ஏற்ப “மூன்று அடி வேண்டும்” என்று உரைத்து, பெரிய திருவடிகள் மூலம் அளந்து, அனைத்தையும் தனது இரண்டு அடிகளில் அடக்கி, மீதம் உள்ள ஓர் அடி மூலம் மஹாபலியைச் சிறையில் வைத்த வஞ்சகம். இந்தரன் அடைய உள்ள பேறானது தன்னுடைய பேறே ஆகும் என்று எண்ணுவதால் “கொள்வான்” என்றார். இப்படிப்பட்ட வஞ்சநத்தையே எனது வாக்கானது எப்போதும் கூறியபடி உள்ளது. இதனை எண்ணும்போது, இராமாவதாரத்தில் உள்ள நேர்மையில் கூட எனது நெஞ்சம் நிலைக்காமல் உள்ளது. தனது பெருமையை அழியாமல் காப்பாற்றிக்கொண்ட இடம் இராமாவதாரம் ஆகும்; தனது பெருமையைத் தாழ்ந்ததிக் கொண்ட இடம் வாமனாவதாரம் அல்லவோ? (எப்போதும்) - பசி எடுத்தவர்கள் எப்போதும் “சோறு, சோறு” என்று உரைப்பது போன்று எனது வாக்கு உள்ளது.

3-8-3 வாசகமே யேத்த அருள்செய்யும் வானவர்தம்

நாயகனே! நாலிளந் திங்களைக் கோள்விடுத்து

வேயகம் பால் வெண்ணெய் தொடுவுண்டு ஆனாயர்

தாயவனே! என்று தடவும் என் கைகளே

பொருள் - “எனது சொற்கள் கொண்டு துதித்து நிற்கும்படியாக கருணை செய்த காரணத்தால், நித்யஸூரிகளாலும் கொண்டாடும்படி அனைத்தையும் நியமிப்பவனே! இளைத்தபடி உள்ள சந்த்ரன் போன்றுள்ள பற்களில் ஒளியை

வெளிப்படுத்தியபடி, மூங்கிலால் அமைக்கப்பட்ட குடிசைகளில் சேர்த்து வைத்த பாலையும் தயிரையும் களவு செய்து உண்டு, அதன் மூலமாக அந்த இடையர்களுக்கு அனைத்துமாக உள்ளவனே!” என்று கூறியபடி எனது கைகள் அவனைப் பிடிக்க முயன்றன.

அவதாரிகை - கைகளானவை வாக்குவந்தியையும், தன் வருத்தியையும் ஆசைப்படா நின்றன என்கிறார்.

விளக்கம் - “எனது கைகள், வாக்கின் செய்கையையும் தன்னுடைய செய்கையையும் செய்ய முனைந்தன”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வாசகமே ஏத்த இத்யாதி) கைகளானவை, “இவ்வாக்கே ஏத்திப் போமித்தனையோ? நானும் ஒருகால் ஏத்தினாலாகாதோ?”, என்னாநின்றது. “விபந்யவ:” என்கிறபடியே நித்யஸூரிகள் ஏத்த இருக்கிற உனக்கு, வாக்கு ஏதேனும் பச்சையிட்ட துண்டோ? நித்யஸூரிகளைப்போலே வாக்குக்கு உன்னை ஏத்துகையே ஸ்வபாவமாகக் கொடுத்தவனென்னுதல். நிரபேக்ஷனாயிருக்கச் செய்தேயன்றோ வாக்குக்கு ஏத்தலாம்படி ஸாபேக்ஷனாயிற்று: அந்த நிரபேக்ஷயம் என் பக்கலிலேயாயிற்றோ?

விளக்கம் - (வாசகமே ஏத்த இத்யாதி) - என்னுடைய கைகள், “இந்த வாக்கு மட்டுமே இவனைப் புகழ்ந்து நிற்கிறதே! நானும் இவ்விதம் செய்வது கூடாதோ?”, என்று நின்றன. ரிக்வேதத்தில் - விபந்யவ: - அவனைப் புகழ்ந்தபடியே உள்ளனர் - என்ற நிலை உள்ளதோ? நித்யஸூரிகள் போன்று, வாக்கும் உன்னை மட்டுமே துதித்தபடி உள்ள நிலையை வாக்கிற்கு இயல்பாக அளித்தவன் என்கிறார். எந்த ஒரு எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் உள்ளதால் மட்டுமே வாக்கு இவ்விதம் துதித்தபடி உள்ளது. அத்தகைய விருப்பம் இல்லாத தன்மை என் விஷயத்தில் ஆயிற்றோ?

வ்யாக்யானம் - (நாலிளந் திங்களைக் கோள்விடுத்து) “படலடைத்த சிறு குரம்பை நுழைந்து புக்குப் பசுவெண்ணெய்” களவுகாணப் புக்கவிடத்திலே உறிகளிலே சேமித்து வைப்பர்களிறே; தன் நிறத்தின் இருட்சியாலும், அவ்விடத்திலே

இருட்சியாலும் தெரியாமையாலே தடவாநிற்கச்செய்தே, கையிலே வெண்ணெய்த்தாழிகள் தட்டின ப்ரியத்தாலே ஸ்மிதம் பண்ணுமிதுவே கைவிளக்காக அமுதுசெய்யுமாயிற்று. ஆள் தட்டிற்றாகில் வாயை மூட அமையுங்காணும்; ஆள் தட்டுகைதான் அநபிமதமாகையாலே ஸ்மிதம் மாறுமே. பின்னை ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தைக் கையிலே புதைக்க அமையும் அபிநவ சந்த்ரனைப் போலேயாயிற்று முறுவல் இருக்கிறது. “செக்கரிடை நுனிக்கொம்பில் தோன்றும் சிறுபிறைமுளைப் போலே நக்க செந்துவர் வாய்த்திண்ணைமீதே நளிர் வெண்பல் முளையிலக” என்னக்கடவதிறே. திங்கள் போலென்னாதே, திங்களென்றது முற்றுவமையிருக்கிறபடி; “தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரை” என்னுமாபோலே.

விளக்கம் - (நாலிளந் திங்களைக் கோள்விடுத்து) - பெரியதிருமொழி (4-4-3) - படலடைத்த சிறு குரம்பை நுழைந்து புக்குப் பசுவெண்ணெய் - மூங்கிலால் செய்யப்பட்ட கதவுகளால் மூடப்பட்ட சிறிய வீடுகளில் புகுந்து, அன்று கடைந்து எடுக்கப்பட்ட வெண்ணெயைக் களவு செய்து - என்பதற்கு ஏற்ப, களவு செய்ய முடியாத உயரத்தில் உறியில் வெண்ணெயை வைத்திருப்பார்கள். தனது திருமேனி நிறத்தின் இருள், அந்த இடத்தின் இருள் ஆகியவை காரணமாக யாருக்கும் தெரியாமல் நின்று, தனது கைகளால் தடவிப் பார்த்து, தனது கையில் வெண்ணெய்ப்பானைகள் அகப்படும்போது ஏற்பட்ட மகிழ்வால் புன்முறுவல் செய்கிறான்; அப்போது அந்தப் பற்களில் உள்ள ஒளியே, கைவிளக்கு போன்று காணப்பட்டு, அமுது செய்தபடி உள்ளான். ஆனால் அவ்விதம் உண்ணும்போது யாரேனும் வந்துவிட்டால், அந்த ஒளியானது தன்னைக் காட்டிக் கொடுக்கும் என்பதால், தனது வாயை மூடிக்கொள்வான். அல்லது, யாரேனும் அந்த நேரத்தில் வருதல் என்பது தனக்கு விருப்பம் இல்லாத ஒன்று என்பதால், புன்முறுவலை நிறுத்திக்கொள்வான். சரி; ஆனால் கௌஸ்துபமணியின் ஒளியானது இவனைக் காட்டிக் கொடுக்குமே என்றால், அதனைத் தனது கைகளுக்குள் புதைத்துக் கொள்வான். புதியதாக உதிக்கும் சந்த்ரனின் ஒளி போன்று இவனுடைய புன்முறுவல் உள்ளது. இவ்விதம் இருக்குமோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-7-2) - செக்கரிடை நுனிக்கொம்பில் தோன்றும் சிறுபிறைமுளைப் போலே நக்க செந்துவர் வாய்த்திண்ணைமீதே நளிர் வெண்பல் முளையிலக - என்றது காண்க. ஆனால், “சந்த்ரன் போன்று உள்ளது” என்று

கூறாமல் “சந்த்ரன்” என்று கூறியது ஏன் என்றால், திருவாய்மொழி (6-9-9) - தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரை - என்பது போன்றே இங்கும் முற்றுவமையாக உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கோள்விடுத்து) தேஜஸ்ஸைப் புறப்படவிட்டு. திருவதரம் மறைக்குமத்தை தவிருகை. (வேயகம்) மூங்கிலாலே சமைந்த அகம். (பால்வெண்ணெய் தொடுவுண்டு) அவ்வகங்களில் பாலையும் வெண்ணெயையும் களவு கண்டு அமுது செய்த. அகத்திடத்து வெண்ணெய் என்றுமாம். (வேயகம் பால் வெண்ணெய் தொடுவுண்டு) வேய்த்து அகத்திடத்து வெண்ணெயைக் களவு கண்டு அமுது செய்த என்றுமாம். வேய்த்து - அவஸரம் பார்த்து. வேய்த்திறே களவு காண்பது; “போரார் வேல்” இத்யாதி. (ஆனாயர் தாயவனே என்று) ஆனாயர்க்குத் தாய்போலே பரிவனானவனே என்று. (தடவும் என் கைகள்) படலையடைத்து உள்ளே புக்குக் கொண்டியிலே பிடிக்கக் காணும் தேடுகிறது. நவநீத செளர்ய வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தித்தவாறே கைகளுக்குக் கண் தோற்றுகிறதில்லை.

விளக்கம் - (கோள்விடுத்து) - தனது அழகான பற்களின் ஒளியை எங்கும் பரவும்படிச் செய்து. தனது அழகான உதடுகளை மறைப்பதைத் தவிர்த்தபடி. (வேயகம்) மூங்கில்களால் உண்டாக்கப்பட்ட அறைகள் கொண்ட வீடு. (பால்வெண்ணெய் தொடுவுண்டு) - அப்படிப்பட்ட வீடுகளில் புகுந்து பாலையும் வெண்ணெயையும் களவு செய்து அமுது செய்த. (வேயகம் பால் வெண்ணெய் தொடுவுண்டு) - “வேய்த்து” என்றால் தகுந்த நேரம் பார்த்து அல்லது வேவு பார்த்து. அதாவது தகுந்த நேரம் பார்த்து வெண்ணெயைக் களவு செய்து உண்டு என்று பொருள். ஆனால் இவ்விதம் தகுந்த நேரத்தை ஆராயவேண்டுமோ என்றால், தகுந்த நேரம் பார்த்து அல்லவோ களவு செய்வார்கள்? சிறியதிருமடல் (31) - போரார் வேல் - என்றது காண்க. (ஆனாயர் தாயவனே என்று) - பசுக்களைக் கொண்டவர்களான ஆயர்களுக்குத் தாய் போன்றவனே! (தடவும் என் கைகள்) - வாசலில் மூடி வைத்துள்ள மூங்கிலால் செய்யப்பட்ட கதவு உட்புறமாகத் தாளிடப்பட்டிருக்க, அதன் தாழ்ப்பாளைத் திறப்பதற்கு உட்புறமாகத் தனது திருக்கரத்தை நீட்டி, அதனைப் பிடிப்பதற்காகத் துழாவியபடி உள்ளான்.

வெண்ணெய் களவு செய்து உண்ட நிகழ்வை எண்ணும்போது, கைகளுக்குக் கண் தென்படுவது இல்லை.

வ்யாக்யானம் - “ராமம் மேநுகதா த்ருஷ்டி:” இத்யாதி. கடல் கொண்ட வஸ்து மீளுமோ? அறுபதினாயிரமாண்டு மலடு நின்று பட்டினி விட்ட என் கண்கள் மீளுமோ? நல்லது கண்டு கால்தாழ்ந்தத்தை, இனி நம்மது என்று வழக்குப் பேசினால் பசையுண்டோ? “அத்யாபி” தன்னைக் கொண்டு கார்யங் கொள்ளவேண்டும் இற்றைக்கும் உதவுகிறதில்லை. அவரைக் காணாவிட்டால், அவரைப் பெற்ற ஸௌபாக்யமுடைய உன்னைக் கண்டு தரிக்க வேண்டும் இவ்வளவிலும் மீளுகிறதில்லை.

விளக்கம் - இங்கு இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (42-34) - ராமம் மேநுகதா த்ருஷ்டிரத்யாபி ந நிவர்த்ததே ந த்வா பச்யாமி கௌஸல்யே ஸாது மா பாணீநா ஸ்ப்ருச - தசரதன் கௌஸலையிடம், “இராமனைப் பின் தொடர்ந்து சென்ற எனது பார்வையானது இதுவரை திரும்பவில்லை. உன்னை எனது கண்களால் காண இயலவில்லை. உனது மென்மையான கைகள் கொண்டு என்னைத் தொடுவாயாக” - என்ற ச்லோகத்தைக் கூறுகிறார். கடலால் உள்ளே இழுத்துச் செல்லப்பட்ட பொருள் மீண்டும் வருமோ? அது போன்று அறுபதினாயிரம் ஆண்டுகள் புத்திரன் இன்றி இருந்த எனக்கு கிடைத்த என் இராமனைக் கண்டு, எனது கண்கள் மீண்டும் என்னிடம் வருமோ? நல்ல விஷயங்கள் நடைபெற வேண்டும் என்று செல்லும் அவனை “என்னுடையவன்” என்று கூறினால் சரியாகுமோ? இராமனைக் காண இயலவில்லை என்றாலும், அவனைப் பெற்ற புண்ணியம் நிறைந்த உன்னைக் காணக்கூட எனக்கு பார்வை இல்லையே.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 90)

85. ஓதிய வேதத்தின் உட்பொருளாய் அதன் உச்சிமிக்க

சோதியை நாதன் என அறியாது உழல்கின்ற தொண்டர்

பேதைமை தீர்த்த இராமானுசனைத் தொழும் பெரியோர்

பாதமல்லால் எந்தன் ஆர் உயிர்க்கு யாதொன்றும் பற்றில்லையே

விளக்கவுரை - எல்லையற்ற காலங்களாக ஓதப்பட்டு வரும் வேதங்களில் அந்தர்யாமியாக, அவற்றில் கூறப்படும் பொருளாக, அந்த வேதங்களின் தலைப்பகுதி என்று கூறப்படும் உபநிஷத்துக்களில் ப்ரகாசிக்கும் ஸ்ரீரங்கநாதனை நமக்கு நாயகன் என்று நாம் அறிவதில்லை. இவ்விதம் அவனே நமக்கு எஜமானன் என்று அறியாமல், இந்த உலக விஷயங்கள் பலவற்றுக்கும் தொண்டு செய்தபடி பலரும் உள்ளனர். இவர்களது இத்தகைய அறியாமை என்ற இருளை எம்பெருமானார் நீக்கி அருளினார். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாரின் மிகவும் உயர்ந்த திருவடிகளை எப்போதும் கொண்டாடியபடி இருந்தவர்கள் கூரத்தாழ்வான், எம்பார் போன்றவர்கள் ஆவர். இவர்களைப் போன்ற உயர்ந்தவர்களின் திருவடிகளைக் கொண்டாடி நிற்பதைத் தவிர எனது ஆத்மாவிற்கு வேறு ஏதும் பற்றில்லை.

அவதாரிகை - “இராமானுசன்றன்னை கண்டு கொண்டேன்” என்றும், “அவர் தொண்டர் பொற்றாளில் தொண்டு கொண்டேன்” என்றும் தத் விஷயத்திலும் ததீய விஷயத்திலும் இப்படி ஈடுபடா நின்றீர்; ஆனால் இவ்விரண்டிலும் வைத்துக் கொண்டு உமக்கு எந்த விஷயத்தில் ஊற்றமதிசயித்திருக்குமென்ன; அருகேயிருந்து

கேட்டவர்களைக் குறித்து தாம் அதிகரித்துப் போந்த வேதத்தினுடைய பொருளாய்க் கொண்டு, அந்த வேத சிரஸ்ஸுக்களான வேதாந்தங்களிலே ப்ரதிபாத்யனான அவனே நமக்கு வகுத்த சேஷியென்று அறியப்பெறாதே அப்ராப்த விஷயங்களிலே தொண்டுபட்டும் கதாகதங்களாலே இடர்பட்டும் போருகிற ஸம்ஸாரிப்ராயருடைய அறிவுகேட்டை விடுவித்த எம்பெருமானார்க்கு அநந்யார்ஹரானவர்களுடைய திருவடிகளையொழிய என்னாத்மாவுக்கு வேறொரு அபாச்ரயமில்லையென்கிறார்.

விளக்கம் - “இராமானுசன்றன்னை கண்டு கொண்டேன்” என்றும், “அவர் தொண்டர் பொற்றாளில் தொண்டு கொண்டேன்” என்றும் எம்பெருமானார் விஷயத்திலும், அவருடைய அடியார்கள் விஷயத்திலும் இவ்விதமாக ஈடுபட்டு நின்றீர்கள். ஆனால் இந்த இரண்டு விஷயங்களில் எந்த விஷயம் குறித்து உமக்கு அதிகமான ஈர்ப்பும் ஈடுபாடும் இருக்கும்?” என்று சிலர் அமுதனாரிடம் கேட்டனர். இதற்கு அமுதனார் அவர்களிடம், “எம்பெருமானார் எப்போதும் ஈடுபட்டபடி நின்ற வேதத்தினுடைய ஆழ்பொருள்களை உள்ளடக்கியதாகவும், அந்த வேதத்தின் தலைப்பாகமாகவும் உள்ள வேதாந்தங்கள் மூலம் வெளிப்பட்டபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனே நமக்கு இயல்பான எஜமானன் என்று அறியாமல், தாழ்ந்த உலக விஷயங்களில் ஈடுபட்டபடியும், அவற்றுக்கே ஆட்பட்டு நிற்பதால் மிகுந்த துன்பம் அடைந்தபடியும் உள்ள ஸம்ஸாரிகளுடைய அறிவு வீழ்ச்சியை எம்பெருமானார் நீக்கினார். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானார் அல்லாமல் வேறு யாருக்கும் தாங்கள் அடிமை இல்லை என்று உள்ளவர்களுடைய திருவடிகள் தவிர்த்து எனது ஆத்மா அண்டி நிற்பதற்கு வேறு இடம் இல்லை”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஓதிய வேதத்தினுட் பொருளாய்) “அஷ்ட வர்ஷம் ப்ராஹ்மண முபநயீத, தம் அத்யாபயேத்”, “ஸ்வாத்யாயோத்யதவ்ய:”, “வேதமநூச்யாசார்யோந் தேவாலிநம நுசாஸ்தி”, “ஸ்வாத்யாயாந்மா ப்ரமத:” என்கிறபடியே அத்யயந விதி பரதந்த்ரராய் கொண்டு தாம் அதிகரித்த வேதத்தினுடைய அவாந்தர ப்ரமேயமாய், “பஜேத் ஸார தமம் சாஸ்த்ரம்” என்றும், “ஸர்வதஸ் ஸாரமாதத்யாத்” என்றும் சொல்லுகிறபடி ஸாரதமமாய்.

விளக்கம் - (ஓதிய வேதத்தினுட் பொருளாய்) - அஷ்டவர்ஷம் ப்ராஹ்மணம் உபநயீத தம் அத்த்யாபயேத் - எட்டு வயதில் அந்தணனுக்கு உபநயனம் நடத்தி, தொடர்ந்து வேத அத்யயனம் செய்வித்தல் வேண்டும் - என்றும், ஸ்வாத்யாயோத்யேதவ்ய: - தன்னுடைய சாகையை அத்யயனம் செய்யவேண்டும் - என்றும், தைத்திரீய உபநிஷத் சிக்ஷாவல்லீ - வேதம் அநூச்ய ஆச்சார்யோ அந்தேவாலிநம் அநுசாஸ்தி - கற்பித்தல் முடிந்ததும் ஆச்சார்யர் மாணவனிடம் கூறுகிறார் - என்றும், தைத்திரீய உபநிஷத் சிக்ஷாவல்லீ - ஸ்வாத்யாயந் மா ப்ரமத: - ஆராய்ந்து கற்பதை விடக்கூடாது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அத்யயந விதிமுறைகளைப் பின்பற்றி அவற்றுக்கே அடிபணிந்து, தான் கற்றுத் தேர்ந்த வேதத்தின் எல்லையான அடையப்படவேண்டிய பொருளாகவும், பஜேத் ஸாரதமம் சாஸ்த்ர ரத்நாகர இவ அம்ருதம் ஸர்வதஸ் ஸாரம் ஆதத்யாத் புஷ்பேப்ய இவ ஷுட்பத: - தேனீக்கள் மலர்களில் உள்ள தேனை மட்டும் பிரித்து எடுத்துப் பருகுவது போன்று, அனைத்து சாஸ்த்ரங்களிலும் உள்ள சாரத்தை அமிர்தம் போன்று பிரித்து எடுத்து அறியவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப அவற்றின் சாரமாகவும்.

வ்யாக்யானம் - (அதனுச்சி மிக்க சோதியை நாதனெனவறியாது) “வேதைச்ச ஸர்வை ரஹ மேவ வேத்ய:” என்றும், “வேத வேத்யே பரே பும்ஸி” என்றும், “வேதே ராமாயணே புண்யே” என்றும், “ஆதௌ மத்யே ததாந்தேச விஷ்ணுஸ் ஸர்வத்ர கீயதே” என்றும், “உளன் சுடர் மிகு சுருதியுள்” என்றும், “ச்சுருதி சிரஸி விதீப்தே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேத சிரஸ்ஸுக்களாலே கட்டடங்க ப்ரதிபாத்யனாய், “ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதி:”, “தேஜஸாம் ராசிமூர்ஜிதம்” என்கிறபடியே நிரவதிகமாக ப்ரகாசிக்கிற ஸர்வேச்வரணை, “பதிம் விச்வச்ய” என்கிறபடியே நமக்கு ப்ராப்த சேஷியென்றறிய மாட்டாதே. (உழல்கின்ற தொண்டர்) “கலௌ ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வ ஸ்ரஷ்டாரமச்யுதம் நார்ச்ச யிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா ஜநா” என்றும், “நமாம் துஷ்க்ருதிநோ மூடா ப்ரபத்யந்தே நராதமா காமைஸ்தைஸ்தைர் ஹ்ருத ஜ்ஞாநா: ப்ரபத்யந்தே ந்யதேவதா:” என்றும், “நாதேந: புருஷோத்தமே த்ரிஜகதாமேகாதிபே சேதஸா ஸேவ்யே ஸ்வஸ்யபதஸ்ய தாதரிஸுரே நாராயணே திஷ்டதி யம் கஞ்சித் புருஷாதமம் கதிபயக்ராமேசமல்பார்த்ததம் ஸேவாயை ம்ருகயா மஹோநர மஹோ மூகாவராகாவயம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநாதி பாப வாஸனையாலே க்ஷுத்ர தேவதைகளுக்கும் க்ஷுத்ர மநுஷ்யருக்கும் தங்களுக்கும்

என்றும் ஒக்க சேஷ பூதராய், அந்த சேஷ வ்ருத்தி தன்னாலே, “அதச்சோர்த்வஞ்ச ப்ரஸ்ருதா: தஸ்ய சாகா குண ப்ரவ்ருத்தா விஷயே ப்ரவணா:” என்றும், “கதா கதம் காம காமாலபந்தே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே கர்ப்ப ஜந்ம யாம்ய தூமாதி மார்க்கங்களிலே ஸஞ்சரித்து, பஞ்சாக்நி வித்தையில் சொல்லுகிறபடியே தேவாதி யோநிகள்தோறும் “மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து” திரியா நிற்கிற சபலருடைய.

விளக்கம் – (அதன் உச்சி மிக்க சோதியை நாதன் என அறியாது) கீதை (15-15) – வேதைச்ச ஸர்வைர் அஹம் ஏவ வேத்ய: - அனைத்து வேதங்களாலும் நானே அறியப்படுகிறேன் – என்றும், வேத வேத்யே பரே பும்ஸி – வேதத்தினால் அறியப்படவேண்டிய உயர்ந்தவன் அவனே – என்றும், வேதே ராமாயணே புண்யே – என்றும், ஆதௌ மத்யே ததாந்தே ச விஷ்ணுஸ் ஸர்வத்ர கீயதே – வேதங்களின் தொடக்கத்திலும், நடுவிலும், முடிவிலும் என்று அனைத்து இடங்களிலும் விஷ்ணுவே கூறப்படுகிறான் – என்றும், திருவாய்மொழி (1-1-7) – உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள் – என்றும், ஸ்ரீபாஷ்யம் மங்கள ச்லோகம் – ச்ருதி சிரஸி விதீப்தே – வேதங்களின் தலைப்பாகமான உபநிஷத்துக்களில் ஒளிர்ந்தபடி உள்ளவன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப வேதங்களுடைய தலைப்பாகமாக உள்ள உபநிஷத்துக்களால் முழுமையாக வெளிப்படுத்தப்படுபவனும். கீதை (13-18) - ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதி: - ப்ரகாசிக்கின்ற அனைத்திலும் அந்த ஜ்யோதி மூலம் – என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - தேஜஸாம் ராசிமூர்ஜிதம் - ஒளிக்கூட்டம் போன்றவன் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, எல்லையற்ற ப்ரகாசத்துடன் கூடியவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை, பதிம் விச்வஸ்ய – இந்த விச்வத்தின் பதியாக உள்ளவன் – என்பதற்கு ஏற்ப நம்மால் அடையப்படவேண்டிய எஜமானன் என்று அறியாமல், (உழல்கின்ற தொண்டர்) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-1-41) – கலௌ ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வஸ்ரஷ்டாரம் அச்யுதம் ந அர்ச்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்ட உபஹதா ஜநா: - கலிகாலத்தில் வெளிவேஷம் கொண்டவர்களால் கெடுக்கப்பட்ட மனம் கொண்டவர்கள், இந்த ஜகத்தின் பதியாகிய விஷ்ணுவை ஆராதிப்பதில்லை – என்றும், கீதை (7-15) – ந மாம் துஷ்க்ருதிநோ மூடா: ப்ரபத்யந்தே நராதமா: - எப்போதும் பாபம் நிறைந்த செயல்களையே செய்தபடி உள்ளவர்கள் என்னை வந்தடைவதில்லை – என்றும், கீதை (7-20) – காமஸ்தைஸ்தைர் ஹ்ருத ஜ்ஞாநா: ப்ரபத்யந்தே அந்ய தேவதா: - இன்பமான

பொருள்களால் தங்கள் இதயம் அபகரிக்கப்பட்டு அந்தந்த மற்ற தேவதைகளையே நாடுகிறார்கள் - என்றும், முகுந்தமாலை (28) - நாதே ந: புருஷோத்தமே த்ரிஜகதாம் ஏகாதிபே சேதஸா ஸேவ்யே ஸ்வஸ்ய பதஸ்ய தாதரி ஸுரே நாராயணே திஷ்டதியம் கஞ்சித் புருஷாதமம் கதி பய க்ராமேசம் அல்பார்த்ததம் ஸேவாயை ம்ருகயாமஹே நரம் அஹோ மூடா: வராகா வயம் - மூன்ன்று லோகங்களுக்கும் ஒரே தலைவனாக உள்ளவனும், மனதால் நினைத்து வணங்கும்படி உள்ளவனும், தன்னுடைய இருப்பிடத்தையே அளிப்பவனும், புருஷோத்தமனும் ஆகிய நாராயணன் நமக்கு நாதனாக உள்ளபோது, சில கிராமங்களுக்கு மட்டுமே தலைவனாக உள்ளவனும், அற்பமான பணத்தை அளிப்பவனும், தரக் குறைவான யாரோ ஒரு மனிதனிடம், “எனக்கு வேலை கொடுங்கள்” என்று கெஞ்சி அலைகிறோமே. நாம் எவ்வளவு மூடர்களும் அற்பர்களும் ஆகிறோம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள பாபங்களின் வாஸனை காரணமாகத் தாழ்ந்த தேவதைகளுக்கும், தாழ்ந்த மனிதர்களுக்கும், தங்களுக்கும் தாங்கள் அடிமைகள் என்று எண்ணியபடி நின்று, அத்தகைய அடிமைத்தனத்தின் வளர்ச்சி காரணமாக, கீதை (15-2) - அதச்ச ஊர்த்தவம் ச ப்ரஸ்ருதா: தஸ்ய சாகா: குண ப்ரவ்ருத்தா விஷயே ப்ரவணா: - அந்த மரத்தின் கிளைகள், ஜடமான முக்குணங்களால் வளப்படுத்தப்பட்டு, மேல்நோக்கியும் கீழ்நோக்கியும் விரிந்துள்ளன. அதன் உபகிளைகளாக புலல் இன்ப விஷயங்கள் உள்ளன - என்றும், கீதை (9-21) - கதாகதம் காம காமா லபந்தே - புலன் இன்பங்களின் விளைவாக பிறப்பு மற்றும் இறப்பு என்பதையே அடைகிறார்கள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப கர்ப்பம், பிறப்பு, மரணம், தூமாதி மார்க்கமாகச் செல்லுதல் என்பதை அடைந்து, பஞ்சாக்கனி வித்யையில் கூறுவதற்கு ஏற்ப தேவர்கள் போன்ற பல பிறவிகளில் திருவாய்மொழி (2-6-8) - மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து - என்று மீண்டும் பிறந்தபடி உள்ள ஸம்ஸாரிகளுடைய.

வ்யாக்யானம் - (பேதைமை தீர்த்த) “தேஷாமேவ அநுகம்பார்தம் அஹம் அஜ்ஞாநஜம் தம: நாசயாமி” என்கிற கீதாசார்யனைப் போலே, “பாபத்வாந்த்ஷயாயச ஸ்ரீமாந் ஆவிரபூத் பூமௌ ராமாநுஜ திவாகர:” என்றும் அஞ்ஞாநத்வாந்தகார நிவாகரராகையாலே அப்ராப்த விஷய பஜநத்துக்கடியான

அஞ்ஞாந்தை வாஸனையோடே போக்கியருளினா ரென்கிறார். (இராமானுசைத் தொழும் பெரியோர் பாதமல்லால்) இப்படி ஸர்வோத்தராரான எம்பெருமானாரைத் தந்தாமுகந்து ரக்ஷகராக அத்யவஸித்திருக்கும் மஹாத்மாக்களுடைய ப்ராப்யமான திருவடிகளையொழிய. பெரியோர் - ஆழ்வான், ஆண்டான், பிள்ளான் தொடக்கமானாரென்றபடி. (தொழும் பெரியோர்) “அடியைத் தொடர்ந்தெழுமைவர்கள்” என்று சொல்லவேண்டும்படி அவனை ஆச்ரயித்திருந்த பாண்டவர்கள், “சிறியார்” என்கிறபடியே உருவற்ற ஜ்ஞாநராய்ப் போந்தார்கள்; இவரை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட குறைகளொன்றுமின்றிக்கே, அத்தாலே இப்படிப்பட்ட பெருமையொன்றுமே காணும் முற்படவுண்டாவது. (என்றனாருயிர்க்கு) “அவன் தொண்டர் பொற்றாளில் தொண்டு கொண்டேன்” என்னும்படியான அத்யாவஸத்தோடே போந்திருக்கிறவென்னுடைய விலக்ஷணமான ஆத்மாவுக்கு. (யாதொன்றும் பற்றில்லையே) வேறொரு அபாச்ரயமில்லை. “வாசா யதீந்தர்” என்கிற ச்லோகத்தாலே இவ்வர்த்தத்தை ஜீயருமருளிச் செய்தாரிறே.

விளக்கம் - (பேதைமை தீர்த்த) - கீதை (10-11) - தேஷாமேவ அநுகம்பார்தம் அஹம் அஜ்ஞாநஜம் தம: நாசயாமி - அவர்களுக்கு கருணை புரிவதற்காக, அவர்களுடைய அறியாமை என்னும் இருளை, ஞானம் என்னும் ஒளியால் நான் அழிக்கிறேன் - என்று உரைத்த கீதாசார்யன் போன்று, பாபத்வாந்தக்ஷயாயச ஸ்ரீமாந் ஆவிரபூத் பூமௌ ராமாநுஜ திவாகர: - இராமானுஜன் என்னும் சூரியன் இந்தப் பூமியில் உதித்தவுடன், பாபங்கள் என்னும் இருள் நீங்கியது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அறியாமை என்னும் இருளைப் போக்கவல்லவர் என்பதால், தாழ்ந்த உலக விஷயங்களுக்கு அடிபணிந்து கிடப்பதற்குக் காரணமாக உள்ள அறியாமையையும், அதன் வாஸனையையும் நீக்கியருளினார். (இராமானுசைத் தொழும் பெரியோர் பாதமல்லால்) - இவ்விதம் அனைவரையும் கரையேற்றுபவராகிய எம்பெருமானாரை மிகவும் மகிழ்வுடன், தங்களைக் காப்பாற்றுபவராக ஏற்றுக் கொண்டபடி உள்ள மஹாத்மாக்களுடைய உயர்ந்த திருவடிகள் அல்லாமல். இங்கு பெரியோர் என்பது கூரத்தாழ்வான், முதலியாண்டான், திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் தொடக்கமாக உள்ளவர்களைக் குறிக்கும். (தொழும் பெரியோர்) - இராமானுச நூற்றந்தாதி (51) - அடியைத்

தொடர்ந்தெழும் ஐவர்கள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப க்ருஷ்ணனை மட்டுமே அடிபணிந்து நின்ற பாண்டவர்கள், “சிறியார்” என்பதற்கு ஏற்ப உருவம் அற்ற ஞானம் கொண்டவர்களாக ஆயினர்; ஆனால் எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளை எப்போதும் அண்டி நிற்பவர்கள், அது போன்ற குறை ஏதும் இல்லாமல், பெருமையை மட்டுமே அடைந்தபடி உள்ளனர். (என்றன் ஆருயிர்க்கு) - கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு - அவன் தொண்டர் பொற்றாளில் தொண்டு கொண்டேன் - என்பதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற ஈடுபாட்டுடன் அடிபணிந்து நின்ற என் ஆத்மாவிற்கு. (யாதொன்றும் பற்றில்லையே) - வேறு எந்த ஒன்றும் அண்டத் தகுந்த இடம் இல்லை. யதிராஜ விம்சதி (3) - வாசா யதீந்த்ர மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத் பாதாரவிந்த யுகளம் பஜதாம் குருணாம் கூராதிநாத குருகேச முக ஆத்ய பும்ஸாம் பாதாநு சிந்தந பர: ஸததம் பவேயம் - யதிகளின் அரசரே! என்னுடைய மனம் எப்போதும் உம்மால் நியமிக்கப்பட்ட குருபரம்பரையில் தொடர்கின்ற ஆசார்யர்களின் தாமரை போன்ற திருவடிகளையே எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும். கூரத்தாழ்வான், திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் போன்றவர்கள் தங்கள் வாக்கு, மனம், செயல் ஆகிய மூன்றாலும் உனது திருவடிகளிலேயே நிலைத்து நின்றனர். இவர்களது திருவடிகள் எனது எண்ணத்தில் எப்போதும் நிலைக்கவேண்டும் - என்ற ச்லோகத்தில், இந்தக் கருத்தையே ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளும் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ?

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்